

EL FESTÍ DELS SENTITS AL JARDÍ BOTÀNIC

Ester Pinter

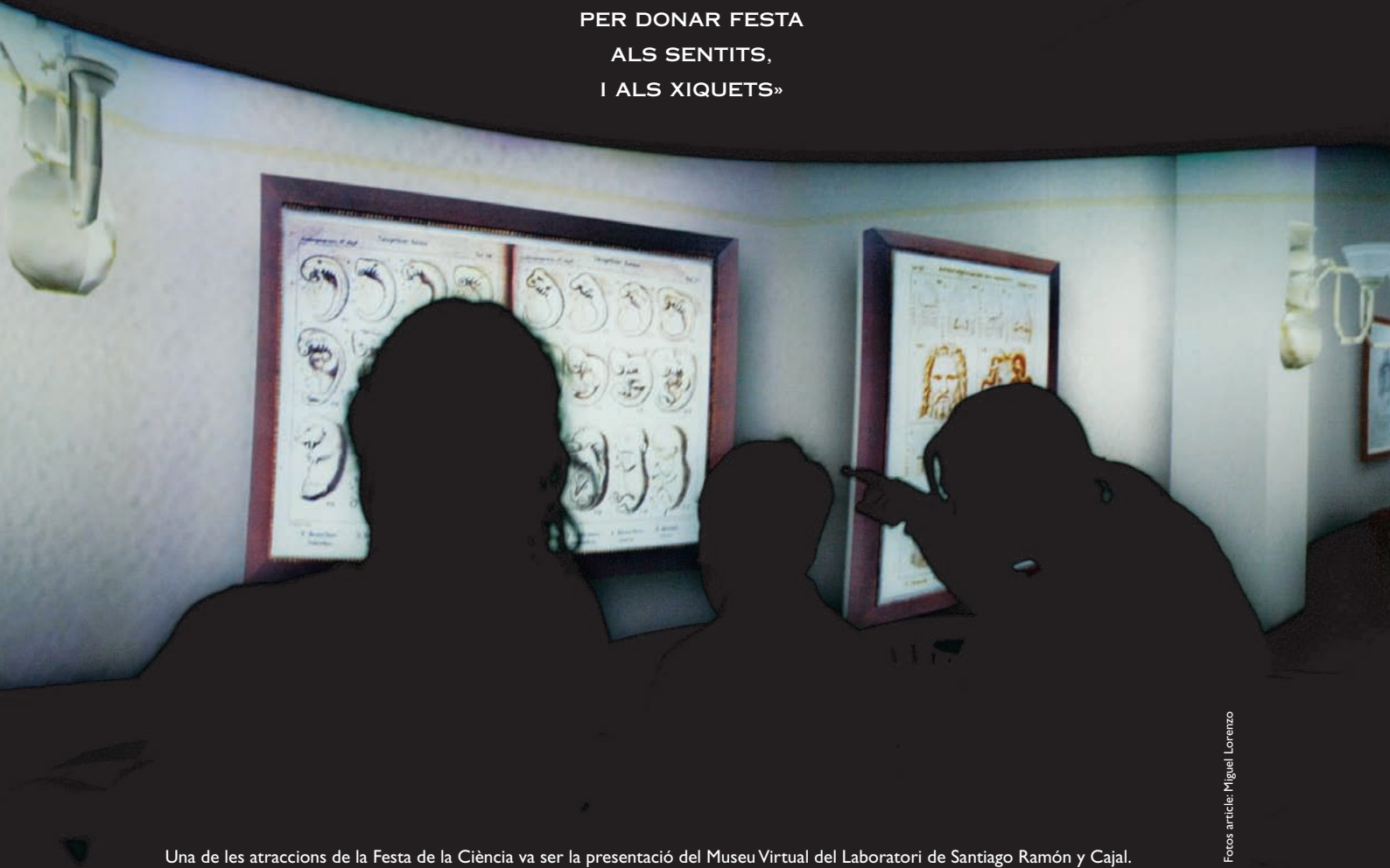
Res com un passeig pel Jardí Botànic de València per donar festa als sentits, i als xiquets. L'ocasió la va brindar la Universitat de València el passat 10 de novembre en la ja consolidada Festa per la Ciència, i va significar el tret d'eixida per a la setmana científica que aquesta institució organitza.

Enguany es va imposar l'imperi dels sentits. Núvols de nens van córrer d'estand a estand per extasiar-se amb allò que més els agrada fer. Ara, però, amb l'aprovació dels adults: tocar, olorar, tastar, veure i escoltar. I damunt, amb premi. Natàlia, una xiqueta de set anys, llegia amb difi-

cultat la targeta del *Quercus virginiana* que plasmava una imatge en blanc i negre de les seves fulles i el seu tronc que ella havia de trobar al jardí. Per més que sa mare l'acostava a l'arbre original, la nena no s'acabava de convèncer del seu encert. "Ah, és clar, és que les fulles són verdes i no grises com al paper", admetia finalment Natàlia.

Olors més sofisticades com la de la magnòlia, el ginkgo o el xiprer se servien a mig camí a través d'un tub connectat directament als alts còps d'aquests arbres. Una delícia per a destapar, un matí de diumenge, els olfactes més contaminats. Però, els xi-

«RES COM UN PASSEIG
PEL JARDÍ BOTÀNIC
DE VALÈNCIA
PER DONAR FESTA
ALS SENTITS,
I ALS XIQUETS»

Una de les atraccions de la Festa de la Ciència va ser la presentació del Museu Virtual del Laboratori de Santiago Ramón y Cajal.

Fotos article: Miguel Lorenzo

Llorenç Giménez, el contacontes, entreté la xicalla a l'interior de l'umbracle amb un dels seus clàssics infantils: “La mona, furona, cagona del cul pelat”. Dalt, Carmelo Musarella, monitor del Gabinet de Didàctica, fent el joc de les olors.

quets se la jugaven amb perfums més prosaics ocults en pots. “Açò fa olor de mandarina i això de llima”, deia ràpidament el més espavilat en cítrics però fluix en arbres de muntanya. Això no sé què és, em recorda l’ambientador del cotxe de mon pare”, afegia referint-se a l’aroma d’una branca de pi. Tots en renglera i espentant-se per passar davant, esperaven el torn per introduir les seues inquietes mans porugues en uns forats que amagaven objectes. “Suro”, cridava un, mentre els de darrere es passaven la veu: “Ha dit suro.” “I això què és?”, deia un altre.

Més enllà, en l’estand del gust, les delacions també estaven a l’ordre del dia. Preparada amb unes ulleres negres de paper i amb la llengua fora, el monitor preguntava a Patrícia si li agradava el dolç o el salat. “El salat”, responia amb tímida disposada a dir la paraula que havia escoltat un moment abans: “mostassa!!!”. “Estàs segura?”, replicava el jove. “Bé, doncs, no, hamburguesa”, corregia la xiqueta. Era ketchup. així que no anava molt desencertada. Rubén, de sis anys, i acompanyat del seu pare, movia amb insistència uns pots, també opacs, per endevinar què s’ocultava al seu inte-

rior. Un sorollet sec que a estones ni s’escoltava el deixava descol·locat. “Què de ser açò, pare?”, preguntava Rubén amb cara de pòquer; i el progenitor li contestava que amb això es feien “figuretes a l’escola”. “Una pintura”, responia convençut el xiquet. “No, plastilina, això de colors que et vaig comprar ahir”, li aclaria el pare.

Per arrodonir la jornada, el contacontes Llorenç entretenia la xicalla a l’interior de l’umbracle amb un dels seus clàssics infantils: “La mona, furona, cagona del cul pelat”. Els qui ja el coneixien no es van estar de fer-li-ho saber. Però l’atracció central, que va decebre més d’un i fins i tot marejar alguns dels seus sentits, va ser la presentació del Museu Virtual del Laboratori de Santiago Ramón y Cajal, l’investigador que l’any 1883 es va incorporar a la càtedra d’Anatomia de la Universitat de València. Realitzat per ARTEC, un dels grups d’Investigació de l’Institut de Robòtica de la Universitat, amb motiu del cinquè centenari de la institució, aquest viatge virtual per la casa del científic aprofundia en algunes de les seues investigacions, explicades de forma bastant incomprensible per als més petits. I també per a molts adults. ©